

In het licht van de leugen

De hele reis had ik me op het toilet opgesloten, omdat ik geen geld had voor een kaartje. Tweeënhalf uur is erg lang wanneer je op een stinkende plee moet zitten. Mijn schamele bezittingen draag ik bij me in een rugzak. Een discman, met ducttape om het batterijklepje gesloten te houden, en een aantal dagboeken zijn me het meest dierbaar. Mijn muzikale helden bewaar ik in een dikke cd-map. Zij verdrijven het ongemak wanneer ik probeer te slapen in een portiek en mijn gedachten laat afdwalen naar plekken waar het beter toeven is.

Aangekomen op het treinstation in Leeuwarden zie ik een jongeman koffie kopen bij de stationsrestaurant; wachtend in de rij gaat hij van het ene been op het andere staan. Als middelbare scholier zat ik daar regelmatig aan een van de tafeltjes wanneer ik spijbelde. Ik bestelde dan een kop thee waar ik twee uur over deed. In die periode nam ik alle tijd om mijn verantwoordelijkheden te ontlopen, en op m'n drieëndertigste is dat nog steeds zo. Ik loer als een torenvalk naar mijn prooi. De jongeman neemt de kartonnen beker aan. Hij rekent af, steekt zijn portemonnee terug in zijn rugzak en gooit die over zijn schouder. Hij vergeet daarbij de rits van het voorvakje te sluiten. Even

later zit ik in het boemeltje, onderweg naar mijn geboortedorp, met de portemonnee van ene J. Smidts op schoot. Het kaartje dat ik met het gestolen geld heb gekocht overhandig ik aan de conducteur. Het geeft me een goed gevoel om legaal met de trein te reizen en gedurende de rit inspecteer ik mijn buit zorgvuldig. Meneer Smidts heeft de boel op orde, althans, zo komt het over. Een creditcard, meerdere bankpasjes, twee krasloten die nog de hoop op een fortuin in zich herbergen, flink wat papiergeld en een aantal foto's van hemzelf met zijn hond. Na aftrek van het treinkaartje is er nog honderddertig euro over en die steek ik, samen met de krasloten, in mijn broekzak. Bij het verlaten van de trein tik ik de conducteur op zijn schouder. 'Kijk meneer, deze heb ik gevonden, ik denk dat de eigenaar hem wel terug wil.'

Zonder zijn reactie af te wachten steek ik de spoorwegovergang over. Mijn eerste bestemming is de bloemenwinkel. Als klein jongetje werd ik met regelmaat door Lola, de hond van de eigenaar, achternagezeten, en niet zonder reden. Er was niets veilig voor mijn grijpgrage vingertjes, vaak pikte ik een bloem die ik dan aan mijn oma gaf. Dat ik iets deed wat niet mocht was voor mij geen reden om het niet te doen. Ik genoot simpelweg van de blijdschap in mijn oma's ogen. Om het gezicht van mijn opa te laten stralen hoefde ik alleen maar op de srv-wagen mee te rijden, waar ik tussen de kratten zat die achter op het voertuig vastgemaakt waren. Ik zwaaide naar hem als we langs hun huis reden. Terugzwaaien deed hij niet, dan zou hij mij verraden. Hij grijnsde van oor tot oor en gaf me een knipoog. Wanneer de srv-man bij zijn klanten voor kwam rijden en uitstapte om de lege flessen te verzamelen, liep ik zo vlug als ik kon de wagen in om mijn zakken te vullen met het snoepgoed dat in glazen potten tegen de wand stond. Als de srv-man terugliep

naar de wagen, zag hij mij wegrennen. Net als Lola joeg ook hij mij achterna.

De srv-wagen rijdt al jaren niet meer en staat met een lekke band op het parkeerterrein van de snackbar.

De bloemisterij zit iets verderop. Lola is al jaren dood en zo te zien een deel van de winkelinventaris ook. De bloemen hangen slap over de rand van de plastic bakken.

Ik loop naar binnen en groet de bloemenverkoopster, ze mompelt goedemorgen terug en wijst naar buiten.

‘Wat een sombere dag. Voor mijn gevoel is het tot nu toe heel 2011 grijs geweest. En het is verdorie al juli.’ De vrouw bekijkt mij van top tot teen. ‘Zeg, ik ken jou toch?’

Ik trek mijn pet zo ver mogelijk over mijn ogen en hoop dat mijn baard voldoende vermomming zal zijn.

‘Jij woonde toch aan de Hoofdweg?’

Ik wil niet herkend worden.

‘No hablo español.’

Waarom een niet-Spaanssprekende Spanjaard in een Fries dorp op zoek zou gaan naar planten was een raadsel, maar deze idiote zin was het eerste wat in mij opkwam.

‘Oké, eh, wat kan ik voor je doen?’

Ze wijst naar de bloemen in de bakken voor de toonbank. Ik schud mijn hoofd en loop naar de plantjes die verderop in de winkel staan.

‘Ah, voor in de... modder.’ De verkoopster probeert mij met handen en voeten duidelijk te maken waar de plantjes geplant horen te worden.

Ik bijt mijn wang stuk om niet in lachen uit te barsten en knik. *‘Dos por favor.’* Ik steek twee vingers in de lucht om het haar niet onnodig moeilijk te maken. Ik kies plantjes die volgens het kaartje paarse bloemen krijgen.

‘Thats then tres euro’s alstublieft, dankewol.’

Ik geef haar een vijfje en bij het overhandigen van het plastic tasje zeg ik in het Fries dat ze het wisselgeld mag houden.

‘Knap hoor, een hele zin in het Fries! Zal ik je nog iets leren? *Bûter, brea en griene tsiis, wa’t dat net sizze kin, is gjin oprjochte Fries.*’

Ik herhaal mompelend haar Friese zin, waarbij ze me bemoeidigend toeknipt. Een opgestoken hand met het bungelende tasje met plantjes dient als afscheidsgroet, waarna ik de winkel verlaat.

De volgende stop is het huis van mijn opa en oma.

In de voortuin kijk ik door het grote raam naar binnen. Mijn opa ligt al bijna twintig jaar onder de zoden en mijn oma is een paar jaar geleden overleden. In de laatste fase van haar leven was ze dementerende.

Wanneer ik haar opzocht dacht ze geregeld dat ik de arts van het verpleegtehuis was. Bij binnenkomst rook haar kamer naar het laatste wat ze die dag gegeten had. Warm eten dat, koud geworden, op een plastic bordje op haar nachtkastje stond. Bij mijn laatste bezoek leek de boerenkool onaangeroerd, maar de kleine kuiltjes die her en der in de stampot gedrukt waren, verraadden dat ze de stukken worst eruit had gevist.

‘Goedemorgen, dokter, is het tijd voor mijn onderzoek?’

‘Goedemorgen, mevrouw Beijnum.’

Ik zag er de noodzaak niet van in om haar ervan te overtuigen dat ik haar kleinzoon was en deed vooral mijn best om haar op haar gemak te stellen.

‘Was het middageten niet naar uw zin? U hebt bijna alles laten staan.’

‘De boerenkool was niet goed gepureerd. Ik heb veertien kin-

deren op de wereld gezet, ik weet heus wel hoe je een goede stampapot maakt. Kruimige aardappelen zijn de basis, eigenheimer of bildtstar gebruik ik zelf het liefst. Volle melk verwarmen, maar absoluut niet laten koken, dit in tegenstelling tot de aardappelen. Die moet je droogkoken, hoe minder vocht hoe beter, wel op laag vuur, anders brandt de boel aan. Fijnstampen, gelijkmatig de melk erbij gieten en tot slot een klont roomboter om het lekker smeug te maken. Wat staat u daar nou te lachen? U moet wel opletten als ik iets uitleg, hoor, ik hou er niet van als mensen niet naar me luisteren.'

Ik knikte naar het schaaltje vanillevla. 'En uw dessert hoefde u ook niet?'

'Nee, er zit een gek smaakje aan; tussen ons gezegd en gezwe-gen, ik vertrouw ze hier niet. U wel, hoor, dokter, ik heb een neus voor mensen die deugen. Komt u mij onderzoeken?'

Ze draaide zich moeizaam op haar zij, in afwachting van een thermometer die niet kwam. Ik schaamde me. Ik deugde van geen kant en maakte misbruik van de gaten in haar geheugen om me beter te voelen. Ik frunnikte wat aan haar nachthemd en gaf vervolgens drie zachte klopjes op haar schouder.

'Het zit er weer op, mevrouw Beijnum, alles is prima in orde.'

Ze draaide zich langzaam om terwijl ze me glazig aankeek. 'Goedemorgen dokter, is het tijd voor mijn onderzoek?'

Op haar slechte dagen kon dit ritueel zich meerdere malen herhalen. Ik bleef mijn rol net zolang spelen tot haar lege blik plaatsmaakte voor een heldere.

'Jonkje, wat fijn dat je bij beppe op bezoek komt, ga lekker zitten, wat ben je groot geworden.'

Bij mijn laatste bezoek had ze een goede dag. Ik goot de mal van mijn leven vol met gefantaseerd succes.

'Fijn jonkje, fijn... je staat op eigen benen, beppe is trots.'

Het huis van mijn opa en oma ligt er verlaten bij. Het houtwerk kan wel een likje verf gebruiken en de tuin, waar vroeger de kippen rondscharrelden en lapjeskat Mieke op de regenton lag te slapen, is overwoekerd.

Ik loop naar de zijdeur die toegang geeft tot de bijkeuken en kijk tevergeefs in de klomp aan de muur of de reservesleutel erin ligt. Ik veeg met de mouw van mijn jas het vuil van het keukenraam en kijk naar binnen. Gek hoe alles veel kleiner is dan in mijn herinnering. Vroeger stond ik op een omgekeerde bloempot om op het keukenraam te kunnen kloppen. Door ons geheime klopsignaal, twee keer langzaam en drie keer snel, wist mijn opa dat ik het was.

Zodra hij mij zag, lachte zijn hele gezicht met zijn mond mee.

Wanneer ik aan de keukentafel ging zitten schoof hij een boterham en een glas melk onder mijn neus.

‘Eerst eten, dan praten...’

Nu heb ik geen bloempot meer nodig en ik staar door het keukenraam naar binnen, er is niemand thuis.

‘Ga eens weg daar! Dit is privéterrein! Wie ben jij?’

‘Niemand. Ik ga al.’

Het beeld van mijn opa vervaagt door de snerpande stem.

Terwijl ik wegloop zie ik een man met een heggenschaar naar de achtertuin lopen, aan zijn riem rammelt een sleutelbos. Dat vind ik stom, sleutels horen in een klomp aan een muur.

Schuin tegenover het huis van mijn opa en oma zit ijzerwarenwinkel Het Hobbyhuis, al jaren gerund door meneer Veenstra. Hij is een stugge man die mij van jongs af aan altijd scherp in de gaten hield, omdat er nogal eens iets in mijn broekzak verdween. De bakken met glimmende schroefjes en moertjes hadden toen

ik een kind was een hypnotiserend effect op mij en omdat er bij mijn opa altijd wel iets gerepareerd moest worden, leek het me verstandig om goed beslagen ten ijs te komen. Wanneer hij dan in de puinhoop van zijn gereedschapskist op zoek ging naar de juiste schroeven, hield ik mijn hand onder zijn neus, met een ruime keuze aan alles wat maar bruikbaar kon zijn.

‘Perfect, precies wat ik nodig had! Je bent een grote hulp voor pake.’

Dat ik voor die waardering soms een schop onder mijn hol kreeg van meneer Veenstra was het meer dan waard.

De inrichting van de winkel ziet er nog compleet net zo uit als in mijn jeugd. Zelfs meneer Veenstra lijkt weinig veranderd; die zag er in de bloei van zijn leven blijkbaar al uit als een oude man. Bij de kassa staat een kartonnen display met zaklampen en er liggen folders van klusbedrijven die hun diensten aanbieden.

‘Bent u naar iets speciaals op zoek?’

De vijand spreekt in het Fries en ik antwoord in het Nederlands terwijl ik zijn blik ontwijk. ‘Ik kijk wat rond, dank u.’

Ik loop langs de oranje stellingen met de donkerbruine planken en laat mijn vingers door de bakken glijden. Het metaal van de verschillende soorten ijzerwaren geeft me een vreemd gevoel van veiligheid.

‘Zeg, ken ik u niet ergens van?’

Ik ben in geen jaren in de winkel geweest, en lijk in niets meer op het kind dat ik was.

‘Dat denk ik niet, ik kom hier niet vandaan.’

Ik verloochen mijn Friese afkomst dusdanig dat mijn opa zich ongetwijfeld hoofdschuddend in zijn graf van mij afkeert.

Meneer Veenstra bekijkt mij met samengeknepen ogen en zijn blik blijft rusten op mijn handen.

‘Wat hebt u daar?’

Ik open mijn handen om te laten zien dat ik niets van waar-
de verberg.

‘Mag ik zo’n sleutelhanger?’

Ik wijs naar een rek waaraan verschillende soorten aan kleine
spijkertjes hangen.

‘Welke wilt u?’

Ik kies er een met een klompje dat beschilderd is in de kleu-
ren van de Friese vlag.

‘Dat is dan één euro vijftig.’

‘Hebt u misschien een zakje?’

De papieren zakjes liggen nog steeds in de onderste la van de
toonbank. Meneer Veenstra moet bukken om er een te pakken,
het overeind komen gaat gepaard met veel gezucht en gekreun.

‘Bonnetje erbij?’

‘Nee, hoor, gaat prima zo.’

Met het zakje in mijn handen loop ik naar de uitgang.

‘Toch komt u me bekend voor.’

‘Ik zou het niet weten, meneer Veenstra.’

Ik hoor zijn voetstappen over de vloertegels op mij afkomen
en zet het op een lopen.

Het Friese klompje in mijn ene hand, de plantjes in de andere
en een vers gestolen zaklamp in mijn jaszak.

Ik ren de hoek om en stop pas als ik langs de Rabobank loop, of
beter gezegd, wat ervan over is. Het bankgebouw staat al jaren
leeg en is dichtgetimmerd met grote houten schotten. Een van
de muren is bespoten met graffiti, er staat: HET KAPITALISME
STERFT.

Ik loop de supermarkt naast het bankgebouw binnen. De
winkel heeft maar twee kassa’s, waarvan de tweede alleen op

zaterdag wordt gebruikt. Ik herinner me kassamedewerkster Daniëlle die er doordeweeks in haar eentje zat. Ze was altijd vrolijk en vriendelijk voor iedereen. Ze wilde later gaan reizen en was tot het moment daar zou zijn in de supermarkt te vinden om geld te sparen.

Daniëlle zit na al die jaren nog steeds op dezelfde plek. Haar ogen staan dof en ze kijkt nauwelijks op wanneer ik een zak krentenbollen en een pak melk op de toonbank zet. Ze scant verveeld mijn producten en noemt, al zuchtend, het totaalbedrag. Ik vraag me af waarom ze niet is gaan reizen.

‘Wilt u de kassabon?’

Ik schud nee, graai in mijn broekzak en schuif een van de twee krasloten onder haar neus.

Ze kijkt verbaasd en geeft me een muntje van vijftig cent, ik schuif het naar haar terug.

‘Misschien moet jij het doen, ik denk dat jij meer geluk hebt dan ik.’

Ze krast de vakjes aarzelend open en samen kijken we gespannen toe. Het resultaat is al net zo bedroevend als de blik in haar ogen.

‘Ik vrees dat ik je geen geluk heb gebracht.’

Daniëlle zegt het en ontwijkt daarbij mijn blik. We staren naar de zilveren schilfertjes van het kraslot op het rubber van de boodschappenband.

‘Dat geeft toch niks, er is altijd een kans dat de boel in je voordeel kan veranderen. Bedankt voor je crashulp.’

Ik pak mijn boodschappen van de band en knik haar toe.

Buiten neem ik een hap van een krentenbol en spoel mijn onbestemde gevoel weg met een slok melk. Het begint zachtjes te regenen en ik trek de kraag van mijn jas omhoog.

Bij het openen van het hek voel ik een druppel in mijn nek
glijden. Er loopt een rilling door mijn lijf.

De witte schelpjes knisperen onder mijn voeten. Als kind kwam ik hier vaak. Niet om een graf te bezoeken, maar om op het pad naar bijzondere vondsten te speuren. Soms vond ik een glimmende steen, of een skeletje van een vis. Bij de graven van de kinderen bleef ik vaak staan. Hun namen waren bijna niet meer te lezen en sommige stenen stonden scheef. Ik fantaseerde de kinderen tot leven en telde tot tien om ze genoeg tijd te geven zich uit de voeten te maken. Voor voorbijgangers moet het een wonderlijk gezicht zijn geweest. Een jongetje dat tussen de graven door rende om verstoppertje met de Dood te spelen, soms achtervolgd door de beheerder die hem toeriep dat een begraafplaats geen speeltuin was. Ik tel de nieuwe bewoners die een plek in de grond toebedeeld hebben gekregen. Het zijn er vijf. Ik leun met mijn schouder tegen de kerkmuur en leg de zak met de krentenbollen op de rand van de steen waar ik voor ben gaan staan. De plantjes zwaaien in het plastic tasje lusteloos heen en weer. Ik zak door mijn knieën en laat het pak melk tegen een bloempot rusten. Er liggen witte kiezelstenen op het graf. Daaromheen zijn buxusplantjes geplant als een miniatuurheg, sommige zijn een beetje vertrapt en hebben bruine takjes gekregen.

Midden op het graf staat een windlicht, de kaars die erin zit heeft er al flink wat branduren op zitten. Met mijn vingertoppen volg ik het reliëf van de letters op de steen. Hoe prettig ik het als kind vond om tussen de graven te verdwalen, zo ongemakkelijk voel ik me nu. Ik heb het gevoel dat mijn aanwezigheid hier ongepast is.

Ik druk de aarde in de plastic potjes aan. In een flits moet ik denken aan de momenten dat mijn vingerafdrukken werden afgenomen bij het politiebureau.

‘Heb je deze in het dorp gekocht? Ze hadden je moeten vertellen dat dit niet het goede moment is.’

Een groene rubberen laars tikt zachtjes tegen een van de potjes.

‘Ik heb nog wat bemeste tuinaarde in het berghok liggen. Als je toch zo eigenwijs bent om ze te planten, laten we ze dan een kans van slagen geven.’

Terwijl de man wegsloft kijk ik hem over mijn schouder na. Een overall, een pet en een paar groene laarzen. Het is de beheerder van de begraafplaats, ik ken hem alleen van gezicht en van zijn geschreeuw toen ik nog een kind was. Ik overweeg om ervandoor te gaan. Als hij het allemaal zo goed weet, mag hij ze zelf gaan planten.

‘Haal jij water?’ roept hij vanuit het berghok.

Ik zet me over mijn weerstand heen en vul de gieter die naast de waterpomp iets verderop staat. De man zit inmiddels op zijn knieën de grond te bemesten.

‘Kijk, op deze manier kunnen ze gelijk de benodigde voedingsstoffen tot zich nemen.’

Na het planten van het eerste plantje bekijkt hij mij van onder de klep van zijn pet. Nu zie ik voor het eerst zijn gezicht. Een paar felblauwe ogen in een gegroefd gezicht kijken me onderzoekend aan.

‘Ken ik jou niet ergens van?’

‘Nee, ik kom uit Amsterdam, ik ben op doorreis.’

Dat laatste was een leugen. Ik wist niet eens waarom ik het zei.

‘Is dit familie van je?’ Hij tikt tegen de steen en laat daarbij een vingerafdruk achter.

Ik veeg met de mouw van mijn jas de plek schoon. ‘Zoiets.’

‘Verdrietig, zo jong... Amsterdam, lang niet geweest. Is dat een beetje leuk wonen?’

‘Geen idee, ik ben dakloos.’

Ik flap het eruit en wil me ter plekke in een vers gegraven graf verstoppen.

‘O, dat lijkt me heel onhandig. Hoe is dat zo gekomen?’

‘Dat is een lang en dodelijk saai verhaal.’

De beheerder laat zijn rug tegen de kerkmuur rusten en haalt zijn schouders op. ‘Dan zijn we hier op de perfecte plek. Bovendien is het gestopt met regenen, heb ik verder geen plannen en ben jij dakloos, dus kun je niet eens ergens heen.’

Ik gooi een plens water over het plantje dat hij zojuist geplant heeft.

‘Ik heet Guido.’

Ik neem zijn uitgestoken hand aan en stel me voor.

‘Ik heet Quinn.’

‘Bijzondere naam, die hoor je hier niet vaak.’

Het was oudejaarsavond 1994 en terwijl iedereen op de dansvloer van het dorps huis stond, lag ik op mijn rug naar de discobol te staren.

Op de muziek van Ace of Base was ik onderuitgegaan over de pas gedweilde vloer. Ik bleef expres liggen. Wanneer ik over eind zou springen alsof er niets aan de hand was, liep ik de kans

uitgelachen te worden en dus verroerde ik mij niet. De bezorgde blikken hadden iets onwerkelijks. De aandacht van de omstanders voelde fijn, maar ook onwennig. In het licht van de flikkerende discolampen werden verschillende handen naar mij uitgestoken om me overeind te helpen. Mensen vroegen of alles in orde was.

Ik knikte en schuifelde naar de bar. Bestelde een cola en keek naar de dansende massa die het oude jaar vierde om het nieuwe zo goed mogelijk te beginnen.

Ik was net een paar maanden terug uit Canada, woonde op mezelf in Groningen en werkte als schoonmaker in een strip-tent. School was een gepasseerd station en ik vulde mijn dagen met slapen en doelloos rondhangen. Kerst had ik thuis bij mijn ouders gevierd, het was onverwacht gezellig geweest en ik had gevraagd of ik de resterende dagen van het jaar bij hen door mocht brengen. Oudejaarsavond had ik thuis met hen naar de *Staatsloterijshow* gekeken. Niet dat ze een lot hadden, maar er was niets beters op de televisie. Rond halfelf was ik wel klaar met het bankhangen en ik besloot om nog even uit te gaan. Onderweg naar het dorpshuis vloog het vuurwerk mij al om de oren. Ik had er een bloedhekel aan. Eenmaal binnen zag ik veel bekende gezichten, sommigen knikten mij toe en anderen hadden al zoveel alcohol op dat ze hun eigen moeder niet meer zouden herkennen. Tot het moment dat ik plat op mijn rug viel, had ik wat gedanst op muziek die niet echt mijn smaak was.

Tussen de dansende massa wurmde zich een meisje mijn kant op. Bij iedere aanraking stak ze haar handen verontschuldigend omhoog, alsof ze zich excuseerde voor haar bestaan.

Met een rood hoofd van inspanning kwam ze aan de bar zitten en bestelde een cassis. Ik kende niemand die dat dronk en nam haar, tussen twee slokken cola door, zorgvuldig in me op.

Ze was niet zo groot en droeg een gebreide trui met licht- en donkerpaarse strepen. Haar blonde haar zat haar bij het drinken in de weg en ze veegde het achter haar oren, waarna het meteen weer voor haar ogen viel. Ze had rode koontjes en wapperde zich koelte toe met een bierviltje. Onze blikken kruisten elkaar en ik tilde mijn glas op.

‘Gelukkig nieuwjaar.’

Ze keek op haar horloge en schudde haar hoofd.

‘Te vroeg, het is nog niet eens halftwaalf.’

‘Je kan toch nooit te vroeg zijn met iemand iets fijns toe te wensen?’

Ze nam een slok van haar cassis en haalde haar schouders op. Haar oogopslag had iets verdrietigs en onwillekeurig wilde ik me van haar afwenden. Ik was net anderhalve maand zeven-tien en wilde genieten van alles wat het leven me te bieden had. Iemand die op oudejaarsavond met een sip gezicht voor zich uitstaarde zou daar niets aan bijdragen. Het meisje blies met een rietje bubbeltjes in haar cassis.

‘Wist jij dat mensen die bellen blazen in hun drankje de mentale capaciteit van een vijfjarige hebben?’

Ze stopte direct en keek me verbaasd aan.

Ik grijnsde.

‘Wist jij dat jongens die tijdens het dansen op hun rug vallen, de motoriek van een driejarige hebben?’

Ik verslikte me in mijn cola en al hoestend probeerde ik me een houding te geven.

Ze gaf me geen kans. ‘Fraai hoor, heel fraai, nou, als dit je toegift is op je breakdance-act van zo-even vind ik dat wel een applausje waard.’

Ik stak mijn hand naar haar uit. ‘Ik geef me gewonnen, mijn excuus. Hoe heet je?’

‘Juna, aangenaam.’

‘Bijzondere naam, ik heet Quintin.’

Ik tikte met mijn glas tegen dat van haar.

‘Bedoel jij Juna Wiegman?’

Ik knik terwijl Guido naar een van de graven verderop wijst.

‘Lief meisje. Haar vader ligt daar, toch?’

‘Ja, dat klopt.’

Juna’s vader overleed toen ze nog jong was. Onderweg naar zijn werk had hij een hartstilstand gekregen. Kort na onze kennismaking had ze mij over hem verteld. Het zou nog maanden duren voor ik hem samen met haar zou bezoeken.

‘Is er die avond nog wat gebeurd?’

‘Hoe bedoel je?’

‘Nou, je weet wel, hebben jullie...?’

Guido maakt een beweging die niets aan de verbeelding overlaat. Hij licht en port met zijn elleboog in mijn zij.

‘Ik zie het al, jij en je oesterverwoester zijn flink tekeergegaan.’

Hij schatert van plezier.

‘Zachtjes, man, straks hoort iemand ons nog.’

Guido wijst om zich heen en kijkt mij hoofdschuddend aan.

‘Wie zou ons moeten horen?’

Ik rommel wat in mijn rugzak om zijn aandacht af te leiden en dat lukt, Guido’s blik valt op mijn cd-map.

‘Mag ik even kijken?’

Ik overhandig hem schoorvoetend de map.

Guido bladert door mijn muziekbibliotheek. ‘Weinig divers, je bent een beetje blijven plakken in de jaren zeventig en tachtig, is dit wat?’

Het licht weerkaatst op het schijfje en het duurt even voor ik zie met welk album hij aan het wapperen is.

‘Weet je zeker dat je ouders ons niet kunnen horen?’

Het was 7 juli 1995, kwart voor twee ’s nachts. We waren, vanuit Rotterdam, bij het huis van mijn ouders aangekomen. Een halfjaar na onze ontmoeting in het dorps huis was het ons eerste echte uitje samen, althans, zo voelde ik dat. Voor dit uitje had ik gespaard: elke gulden die ik had kunnen missen had ik opzijgezet voor twee concertkaartjes voor Bon Jovi. De band trad op in De Kuip.

De deinende mensenmassa, de orkaan van geluid die het stadion op zijn grondvesten deed trillen, het vuurwerk bij het slot, alles verbleekte bij de gelukzalige blik in Juna’s ogen. Tijdens de terugreis leek iedereen om ons heen te verdwijnen. Juna kroop in mijn armen en liet haar hoofd op mijn schouder rusten. ‘Ik hoop dat het voor altijd zo kan blijven.’

Toen we bij mijn ouderlijk huis aankwamen brandde alleen het licht in de bijkeuken.

De achterdeur kraakte bij het openen zo hard dat ik bang was dat mijn ouders wakker zouden worden, maar het bleef stil. We liepen naar de woonkamer waar we op de bank gingen zitten. Juna kustte me op mijn mond toen ik haar vroeg of ze wat wilde drinken, blijkbaar was er genoeg gesproken. Vanaf onze eerste kennismaking in het dorps huis hadden we gezoend, gemerkt hoe onze lichamen op elkaar reageerden, maar dit moment hadden we steeds uitgesteld. Ik denk omdat we bang waren niet aan elkaars verwachtingen te kunnen voldoen. Opeens was er geen onzekerheid meer. Het T-shirt dat ik voor haar had gekocht trok ik uit en Jon Bon Jovi’s gezicht hing verfrommeld over mijn vaders stoel. Het losmaken van haar bh deed ik met één hand, terwijl ik met de andere het haar uit haar gezicht veegde.

‘Iemand heeft geïfend?’

Ik grinnikte en fluisterde dat ik alleen goed was in het losmaken. De bh belandde op de grond en de rest van onze kleding volgde.

Haar vraag of mijn ouders niets zouden horen, kuste ik weg. ‘Maak je geen zorgen, ze slapen op zolder. Die moeten twee trappen af; voor ze beneden zijn hebben wij onze kleren alweer aan.’

Juna's ademhaling versnelde, en het gezucht ging over in gekreun.

‘Was het een mooi concert?’

Mijn moeder stelde de vraag terwijl ze het licht in de woonkamer aanknipte. Juna begon te gillen en ik vloekte hartgrondig, iets wat bij ons thuis niet werd getolereerd. Mijn moeder barstte los in een scheldkanonnade. Ik schreeuwde dat ze weg moest gaan terwijl ik Juna, al spartelend, voor mijn eigen naakte lichaam hield.

‘Mam, ga weg!’

‘Zet me neer, idioot!’ riep Juna vol verontwaardiging.

Mijn moeder bedekte haar ogen en zei op nerveuze toon dat dit allemaal heel natuurlijk was. Ze wist niet hoe gauw ze zich om moest draaien om de kamer te verlaten. Juna bedekte zich met het gezicht van Jon Bon Jovi. Zodra we mijn moeders voetstappen op de trap hoorden kreeg ik een paar flinke kletsen om de oren.

‘Als je dat nog één keer flikt maak ik het uit!’ Juna probeerde een boos gezicht op te zetten, maar ik zag dat ze haar best moest doen om haar lachen in te houden.

Ik bood mijn verontschuldigen aan en zei dat ik wel begreep waarom Jon grijnzend op het T-shirt stond.

ISBN 978 90 263 7072 4

ISBN 978 90 263 7073 1 (e-book)

© 2026 Lex Paleaux

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan

Omslagontwerp Nanja Toebak

Omslagillustratie © Freepik (landschap)

Foto auteur © Mark Uyl

Ambo|Anthos *uitgevers* vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen